

Woßymasty wjazor.

Robinson a Pětka wotpozýwafchtej zelu noz wégi dére. Ako na žajtscha stawaſchtej, ráknui Robinson: Zomoj ſe žinb ſaſej na morjo hudasch?

Pětka motgroni: To paſ níful!

Robinson: Taſ zoſch ty na pſcheze how na tej kúpe woſtaſch a twojo žyvénie tudj dofoúzowafch?

Pětka: Gab jan moj nan teſ tud był!

Robinson: Ga jo twoj nan hyscheži žywý?

Pětka: Jo, joli až mjas tým ſamrék níjo. A won położy ſwoj knydl ſ ruči, pſcheto wonej ſnídaſchtej, ſtýknui ruze a dſy bulachu ſe jomu ſ wozowu. Tež Robinson ſpomíne taſ na ſwojej ſtarajſchej a hutré ſkebe wozu. Potom paſ groni k Pětkoju: Byž dobreje nažeje, twoj nan bužo hyscheži pſchi žyvéniu — a joli Boža wola, ga poježomej ſkoro po níogo. To běſcho wélike wjaſele ſa Pětka, won poſchkaſcho Robinsonu ruze a námožaſcho dla dſow níz hu- gronischi. — Ako ſe Pětka ſměrował běſcho, žaſcho Robinson k níomu: Ale wěſch teſ, že deſalej k twojomu nanu jěſch, ab naju rowna ūeglufa ūepoſmaſka?

Pětka: To wěm dére, nožy po ſchme ſſchěk ſe tam namakaſch; pſcheto ja ſkom zesto podla był, dyž ſmy po morju jěſdžili.

Robinson: Pon ſy tež podla był, dyž ſežo luže moržili, pjakli a jědli?